

hvori Domstolen fastslog, at overførselsbegrebet ikke omfatter administrativ overførsel af forvaltningsopgaver fra en kommune til et kommunalt forvaltningsselskab, idet domstolen lagde til grund, at overførslen alene synes at have drejet sig om opgaver i forbindelse med udøvelse af offentlig myndighed. Afgrænsningen mellem 1. og 2. punktum beror på en konkret vurdering af, hvorvidt den overdragne opgave har administrativ karakter. Lønadministration vil typisk være omfattet af 2. punktum, mens f.eks. kommunalt ansatte gartnere, skolelærere og sundhedspersonale vil være omfattet af 1. punktum.

Bestemmelsen i *stk. 2*, skal således sikre, at loven som udgangspunkt skal finde anvendelse ved alle overdragelser, uanset om der er tale om offentlig eller privat virksomhed, bortset fra at overførsel af opgaver, som indebærer egentlig myndighedsudøvelse, ikke omfattes af loven. Dette gælder uanset om overførslen sker administrativt eller ved lov. Uanset at den nye formulering er tænkt som en præcisering, kan det ikke udelukkes, at bestemmelsen vil føre til et andet resultat end tidligere, da overdragelser ved lov indtil i dag er blevet anset for at falde uden for virksomhedsoverdragelseslovens anvendelsesområde, fordi den alene ansås for at omfatte aftalemæssige dispositioner. I praksis har virksomhedsoverdragelsesloven alligevel været aktuel ved lovmæssige overdragelser, idet den ofte har forudsat indgåelse af aftaler m.v., som har medført, at loven alligevel fandt anvendelse, eller det af bemærkninger til lovforslaget om overdragelsen har fremgået, at virksomhedsoverdragelsesloven skulle finde anvendelse.

I direktivets artikel 4a, bestemmes: »Medmindre medlemsstaterne bestemmer andet, gælder artikel 3 og artikel 4 ikke for overførsel af en virksomhed eller en bedrift, når der mod overdrageren er indledt konkursbehandling eller anden tilsvarende insolvensbehandling, som tager sigte på realisering af overdragerens aktiver...«. For at bevare den hidtidige danske retstilstand er det herefter nødvendigt i et nyt *stk. 3*, at fastsætte, at overdragelse fra et konkursbo er omfattet af loven.

Til nr. 2

I henhold til direktivets artikel 3, *stk. 1*, overføres overdragerens rettigheder og forpligtelser overfor arbejdstagerne til erhververen på tidspunktet for virksomhedens overførsel. Den nugældende virksomhedsoverdragelseslovs § 2, *stk. 1*, fastsætter, at erhververen indtræder i overdragerens forpligtelser på overdragelsestidspunktet. Denne formulering stemmer ikke overens med direktivets formulering og gi-

ver i øvrigt anledning til fortolkningstvivl. Det foreslås derfor, at ændre § 2, *stk. 1*, således at det klart fremgår, at erhververen indtræder i overdragerens forpligtelser på overtagelsestidspunktet.

Til nr. 3

I § 3, *stk. 2*, gives lønmodtagerne adgang til at opsiges ansættelsesforholdet på grund af væsentlige ændringer af arbejdsvilkårene. Ud fra en juridisk terminologisk synsvinkel er det imidlertid uhensigtsmæssigt at anvende begrebet »opsiges«, da bestemmelsen reelt er en misligholdelsesbestemmelse, jf. direktivets artikel 4, *stk. 2*, af hvilken det fremgår, at ansættelsesforholdet kan ophæves. Misligholdes et ansættelsesforhold væsentligt, vil det kunne ophæves med øjeblikkelig virkning, mens en opsigelse af et ansættelsesforhold alene er begrundet i et ønske om at bringe ansættelsesforholdet til ophør. Sidstnævnte forudsætter iagttagelse af frister. Dette bør fremgå af bestemmelsen, og det foreslås derfor, at »Opsiges« ændres til »Ophæves«, da det derved gøres klarere, at bestemmelsen indeholder en egentlig misligholdelsesbeføjelse for lønmodtageren.

Til nr. 4

Allerede i 1990 blev det i Arbejdsretten, i PROSA-dommen (AT 91/78-90.328) slået fast, at en erhverver af en virksomhed ikke per automatik bliver part i den overenskomst, som de overdragne medarbejdere hører under. Erhververen er alene forpligtet til at give de enkelte lønmodtagere de løn- og ansættelsesvilkår, de havde på tidspunktet for overtagelsen, herunder de vilkår der fulgte af den kollektive overenskomst. Parallelt hermed har domstolene imidlertid opretholdt hidtidig praksis, hvorefter en erhverver gennem passivitet kan anses for at have tilsluttet sig overenskomsten. Efter afsigelsen af Superfoss-kendelsen den 7. februar 1996 kan erhververen vente i næsten 6 uger med at tilkendegive, om han ønsker at frigøre sig fra overenskomsten. Det er uhensigtsmæssigt, at loven ikke samlet beskriver retstilstanden på dette område, ligesom det er hensigtsmæssigt, at der er en klar opfordring til erhververen om hurtigt at afklare sin holdning til spørgsmålet om indtræden i overdragerens overenskomst.

Det foreslås derfor at lovfæste og opstramme denne retstilstand i § 4 a, *stk. 1*.

Virkingen af bestemmelsen vil fx for den erhverver, der allerede 5 uger inden den faktiske overtagelse af virksomheden ved, at der foreligger en overenskomst, være, at han *kan* vente i 2 uger efter, at han har overtaget virksomheden med at meddele, hvorvidt han ønsker at indtræde i overenskomsten.